

ביצפון?

אותו נועדו לשמוע למחרת היום, מכיון הישוב הסמוך, שאריישוב.

★★★

טראקטור בין עגבניות

מושב שאריישוב הוא אחד המושבים החתיקים על גבול הצפון. תושביו רגילים לאזעקות למיניהן.

הילדים הוכנסו לשם עם שחר. חברי ה' מושב לא יכלו להזניח את משקם המבוטס רובו ככולו על הרפת, יצאו לחלקותיהם לקצור תלתן, כשעניניהם דרוכות לכיוון ה' דרך, לראות אם מזעיקים אותם חזרה ל' מיקלט.

סיפר חבר המושב שבתאי גפני: "אנחנו ידענו שיהיה שמח, בערך בשעה חמש ו' חצי בערב. ידענו שעובדים כל היום בסליל לת הכביש, וראינו את ה' עובד למטה. אבל אמרו לנו שאין בינתיים מה לדאוג, כי עוד לא הגיעו לחלקת המריבה."

לפי הסכם שביתת-המשק אסור לבצע כל פעולה אופרטיבית בשטח המפורז. לגבי הסורים — סלילת כביש היא פעולה אופרטיבית. חלקת המריבה נמצאה בשטח המפורז. ישראל עברה כבר בחלקים אחרים של השטח המפורז, מבלי שנורתה אף ירייה אחת, אבל חלקת המריבה היא שדה-עגבניות שנודע בידי הערבים. הטראקטור, שעבד ב' סלילת הכביש, ניכנס לחלקה, השחית תוך כדי-כך את העגבניות.

תוחה נ.ט. של 20 מילימטר פתח באש מעבר לגבול אל הטראקטור המשריין.

ואש מיקלעים מר' כזת החלה להתעופף בין משלטי ישראל ורע'ם. אך אף ירייה לא נורתה — או פגעה — במושב שאריישוב ובמשקים דן ודפנה, שנמצאו בניגוד לידיעות שפורסמו בעתונים, בטווח-אש יעיל מצד המוצב ה' חולש ממול.

★★★

המזכיר מפקפק

ה היה סופן של השקט באיוור ה' צפון, שנמשך מזה חודשים אחדים. פר' שנים ידעו גם להסביר מדוע פרצה המת' חות דהקא עכשיו:

ספקנים הרבה יותר היו חברי משקי ה' צפון עצמם. אף הביעו את ספקותיהם ב' אוזני אלוף פיקוד הצפון מאיר ("זור") זורע, והוא מיהר להכחיש כל שייכות פ' ליטית לתקרית.

אף-על-פי-כן, טען מרכז משק דפנה, הרדי וינטר: "לי עצמי יש פיקפוקים רציניים, אם לא מסתתרת כחנה פוליטית ברורה סביב הפירסומים בעתונים, כפי שנתפרסמו, וסביב התקריות עצמן כפי שאירעו."

כאילו לחזק את הספקיות, באה תקרית חדשה, גם היא — תוצאה מפעולה ישראלית. הפעם, היה הגורם הישיר: חידוש עבודות באיוור קיבוץ אשמורה.

דחפורים ומחפרים במספר גדול הובאו לאיוור, והוחל בחפירה מזוהרות של השטח המהמה, מזה שנים, איוור מחוקת. החיילים הסוריים, שחששו מתגובה ישראלית — לאחר שעתוני ישראל האשימו את רע'ם ברצח שומר דרוזי, שבוע לפני כן,

היו עצבניים למדי, בלאו הכי. כאשר טרק' טורים ענקיים הופיעו לפניהם, היו החיילים משוכנעים שעכשיו תבוא פעולת' התגמול הישראלית. בפעם הראשונה מזה חודשים רבים נדלקו בלילה זרקורי-ענק, גורו זיקוקים ופצצות-תבערה בלי סוף ו' הומטרו יריות עצבניות ללא הרף.

★★★

לידה על הריצפה

מזמקה מקיבוץ גדות מיהר אל בנו הקטן, שחיתה לו ליד בית הילדים. בבוקר היה בתל-אביב לסדר עניינים, ועתה היה עייף מאוד. כי את חלקו הגדול של הלילה הקודם בילה על הריצפה והדבר לא היה נוח במיוחד. אבל מה לעשות? כשה' סורים יורים, וכל האיוור מואר בזרקורים — מוטב להיוהר.

באותה שעת אחרה-הצהריים, הסתובבו חבר' ר' משק בכל פינות החצר, כשהם גלויים וחשופים למוצבים הסורים. הם לא נראו מתוחים או מודאגים במיוחד. לגביהם לא היתה התוקפנות, עליה שאנו הכותרות, יותר מתקרית-גבול קטנת-ממדים.

סיפר אריה זאבי, חבר הקיבוץ: "המשק שלנו קיים כבר עשר שנים. ענייני בטחון ויריות, זה אצלנו דבר די רגיל. בהתחלה גם אנחנו לא ייחסנו להן חשיבות מיוחדת. אבל לפני ארבע שנים נהרגה חברה שלנו

הראי המנופץ

אינו מפריע לדויה, תלמיד כחה ה' בגדות. לצחצח את שיניו. הראי נופץ מיריה אשר חדרה לחדר האמ' בטיה מכיון הגבול הסורי. היריות וההפגזות הם ענין שבשיגרה לתושבי הקיבוצים בצפון.

בא הלילה. הכל התכוננו למנוחה; אלא ש' אותו לילה לא ניתן לחברי גדות לישון ב' שקט. קצת לפני חצות נשמע קול יריות. חברי המשק הציצו מבעד לחלונות אל ה' זיקוקים ומיהרו לשכב על הריצפה.

★★★

דויד לא ישן

למחרת ביקרתי בחולתא. חברי המשק סיפרו כיצד, כצאתם מהצגת הסרט בלאדה לחייל, שמעו את היריות. הם מיהרו לטפס על אסס התבואות, כדי לחזות בז' קוקים המבזיקים סביב גדות, למטה בעמק. ואילו בגיזרה הצפונית — דן, דפנה ושאר' ישוב — לא הורגש דבר. חברי המשקים ישנו בשקט.

נודמן לי, איפה, להיות במשק היחידי שנפגע מאש הסורים באותו לילה. היריות פגעו בבית-הספר ובשני בניינים אחרים, העומדים על מישור גבוה יותר.

הלכתי לראות את בית-הספר. הסתבר כי רוב הילדים לא הרגישו כלל ביריות, ישן בשלחה. אך דויד, ילד-חונן הלומד בכיתה ה', סיפר כי היה ער בעת היריות.

"כששמעתי את היריות", סיפר, "הלכתי לאריה, שהיה בחדר השני. הוא גם לא ישן. ניכנס אלינו סולי, המורה, ואמר לנו שאין מה להיבהל, יורים מעל לראש. אנחנו ידע' גו שוירים על באמת — אבל לא נבהלנו. כשיצא סולי, אמרתי לאריה: אני יודע ש' הוא רצה שלא נפחד, אבל אני יודע שהקא יורים עלינו. הלאה שכבר ניתן פעם ל' סורים ככה שיפסיקו איתנו."

"ואריה אמר לי: לא, כדאי לנו. תהיה הפגזה ויכולה גם להיות מלחמה וזה לא טוב."

זהו הגיונו הפשוט של ילד-ספר.

התמונה בולטת גדר המשק. בפינה הימנית, על הרכס, שולט מוצב פלוגתי אחר על הקיבוץ. על הרכס עצמו מפורזים בנייני הכפר ג'לבינה שהם שיכון-חיילים משוחררים. במרכז, משלט דוריג'את.

הוא מישלט דוריג'את, ממנו יורים הסורים לכיוונה של אש' מורה. המישלט נשקף לכיוון קיבוץ גדות ממנו צולם. בחזית

המשלט מוגד